

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6137

гр. София, 18.08.2021 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 61
състав**, в закрито заседание на 18.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

като разгледа дело номер **8244** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК, вр. чл. 166 от АПК.

Делото е образувано по жалба на Т. Ц. Ж., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № ПИ-228 / 27. 07. 2021 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане изх. № С210022-137-0004743 от 28. 06. 2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата се съдържа искане за спиране на изпълнението по изп. д. №[ЕИК] / 2016 г. по описа на публичния изпълнител при ТД на НАП С., както и да се постанови спиране на изпълнителните действия по изп. д. № 5812 / 2021 г. по описа на ЧСИ М. Б., действащ с район на СГС, поради което по това искане ще се произнесе дежурен съдия, съобразно заповед на председателя на АССГ и указанията дадени от В..

Във връзка с направеното искане за спиране на изпълнение по посочените изп. дела, съдът намира, че същото изхожда от надлежна страна, но същото е недопустимо, предвид следните съображения:

Искането на Т. Ж. не е такова по чл. 250 от АПК - за спиране на неоснователни действия, извършвани от административен орган или длъжностно лице, а представлява обжалване на действията на публичния изпълнител по реда на чл. 266 и сл. от ДОПК. Това следва от съдържанието на претенцията - да се постанови спиране на изпълнението по посоченото по-горе изпълнително дело. В същото време, самото образуване на изпълнително производство не подлежи на самостоятелно оспорване. То е част от изпълнителното производство и няма самостоятелен характер, поради което не подлежи на обжалване по съдебен ред. Защитата срещу принудителното изпълнение е регламентирана в нормите на чл. 266-269 от ДОПК и в тях не е предвидено обжалване на действие по чл. 220, ал. 1 от ДОПК. В процесуалната защита, която се осъществява чрез жалби срещу действията на органа по изпълнението, не е включено действието на публичния изпълнител за образуване на изпълнително производство. Няма спор, че се касае за искане за спиране и отмяна на

действия на публичен изпълнител по образувано изп. дело за събиране на публични държавни вземания. Редът за събиране на последните е този, който е разписан в ДОПК. Същото се извършва от публичните изпълнители при НАП, освен ако в закон е предвидено в друго, съгласно чл. 163, ал.1 и ал.3 от ДОПК. Според разпоредбата на чл. 266, ал.1 от ДОПК, действията на публичния изпълнител могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил. Директорът на съответната ТД на НАП е решаващият орган, който разглежда жалбата и ако е редовна се произнася с решение съгласно чл. 267, ал.2 от ДОПК. Именно актът на органа по чл. 267, ал.2, т.2, 4, 5 и 6 от ДОПК е акта, който подлежи на обжалване пред съда, съгласно чл. 268, ал.1 от ДОПК.

Цитираната правна уредба в глава XXVII от ДОПК установява задължителен административен контрол на действията на публичния изпълнител, поради което е процесуално недопустимо те да бъдат оспорени направо пред съда.

От друга страна, в чл. 222 от ДПОК са уредени няколко хипотези на спиране на принудителното изпълнение, което отново става с разпореждане на публичния изпълнител, а не от страна на съда.

Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 4 от ДОПК жалбата не спира действията по принудителното изпълнение. Приложение намират специалните норми на ДОПК - чл. 222 и чл. 222а от ДОПК, респ. чл. 267, ал. 2, т. 2 от ДОПК, а не разпоредбите на чл. 60, ал. 4, респ. чл. 166, ал. 4 от АПК. Тъй като е депозирана от длъжника, а не от трето лице със самостоятелни права, не е налице и хипотезата на чл. 266, ал. 4 от ДОПК.

Визираните специални разпоредби сочат, че правомощие да спре изпълнителното дело притежава единствено публичният изпълнител, съответно решаващият орган при условията на чл. като на съдебно обжалване подлежи именно решението на този орган, съгласно нормата на чл. 267 ал.2 т.2 от ДОПК.

В конкретния случай е видно от съдържанието на жалбата по административен ред, че искане за спиране на изпълнението пред административния орган не е заявено, респективно липсва и произнасяне на директора на ТД на НАП С. в посочения смисъл.

Следователно, направеното за първи път в жалбата до съда искане за спиране на действията по принудителното изпълнение по изп. д. №[ЕИК] / 2016 г. по описа на публичния изпълнител при ТД на НАП С., е недопустимо и като такова следва да се остави без разглеждане.

Също така, жалбоподателя прави искане за спиране действията на ЧСИ, но по делото липсват каквито и да е доказателства за вземанията, заради които е образувано изп. д. № 5812 / 2021 г. по описа на ЧСИ М. Б., действащ с район на СГС. В случая обаче отношение на жалбоподателя има образувано изпълнително производство, което може да се спира единствено по реда и условията на ГПК, каквото искане не е направено. Тъй като в случая, това не е налице, особеното искането, не е обвързано със спиране на изпълнението по реда на АПК, а този по ГПК. Особеното искане е недопустимо и не подлежи на разглеждане.

По изложените съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на Т. Ц. Ж., ЕГН [ЕГН], за спиране на

изпълнението по изп. д. №[ЕИК] / 2016 г. по описа на публичния изпълнител при ТД на НАП С., както и да се постанови спиране на изпълнителните действия по изп. д. № 5812 / 2021 г. по описа на ЧСИ М. Б., действащ с район на СГС, като недопустимо. Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :